

Σαράντος Αλεξανδρής, μέλος του ΔΣ του Σωματείου Ορυχείων - Σταθμών ΔΕΗ Μεγαλόπολης

«Οι εργαζόμενοι δεν προσδοκούν κάτι το νέο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους από τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ» τονίζει ο Σαράντος Αλεξανδρής, μέλος ΔΣ του Σωματείου Ορυχείων - Σταθμών ΔΕΗ Μεγαλόπολης, και αντιπρόσωπος στο 36ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, υποψήφιος με το ψηφοδέλτιο Ταξικής Εργατικής Κίνησης. Καλεί δε σε συγκρότηση «ταξικού μετώπου όλων των μαχόμενων συνδικάτων και ταξικών δυνάμεων για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής».

Συνέντευξη στο **ΠΡΙΝ** και στον **Δημήτρη Σταμούλη**

Το 36ο συνέδριο της ΓΣΕΕ πόσο μακριά ήταν από τις πραγματικές ανάγκες του κόσμου της δουλειάς, αλλά και ενός μαχόμενου ταξικού συνδικαλισμού;

Ήταν ένα συνέδριο που πραγματοποιήθηκε μακριά από τους εργαζόμενους. Η καρδιά του συνδικαλιστικού κινήματος δε χτυπούσε στη Ρόδο, όπως πολύ εύστοχα διατυπώθηκε. Βρέθηκε μακριά από τα προβλήματα και τις αγωνίες των εργαζομένων και με ένα υπέρογκο

κόστος πραγματοποίησής του, που αποτελεί πρόκληση για τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Εναρμονισμένο με τις μέχρι τώρα πρακτικές και πολιτικές που εδώ και χρόνια ακολουθούν οι κυρίαρχες δυνάμεις του κυβερνητικού, εργοδοτικού και κομματικού συνδικαλισμού, κάτι που δείχνει ότι οι εργαζόμενοι δεν προσδοκούν κάτι το νέο και ελπιδοφόρο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

Τι μπορούν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από τη ΓΣΕΕ του “Yes EE”, του εταιρισμού και της ταξικής συνδιαλλαγής;

Ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός που εκφράζεται από τις δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ δεν μπόρεσε να απαντήσει στα προβλήματα των εργαζομένων και να οργανώσει την αντίστασή τους απέναντι στις μνημονιακές νεοφιλελεύθερες πολιτικές των υπόδουλων κυβερνήσεων. Στο δημοψήφισμα του Ιουλίου αποκάλυψε σε ακόμα ευρύτερα τμήματα εργαζομένων και του ελληνικού λαού ως ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος το ρόλο της με την ένταξή της στη μαύρη συμμαχία του ΝΑΙ, ταυτιζόμενη με τον ΣΕΒ και τους δανειστές, μην μπορώντας πλέον να αντιπαρατεθεί αγωνιστικά και αποτελεσματικά απέναντι και στις νέες δεσμεύσεις του τρίτου μνημονίου που συνυπέγραψε η μεταλλαγμένη και παραδομένη στους δανειστές κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ.

Γιατί μετά από 6 χρόνια ισοπέδωσης των εργατικών δικαιωμάτων και ήττας του επίσημου συνδικαλισμού, ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ παραμένουν κυρίαρχες σε επίπεδο ΓΣΕΕ;

Παρά τους αγώνες που αναπτύχθηκαν το προηγούμενο διάστημα, η αποστροφή των εργαζομένων για την άσχημη κατάσταση στο συνδικαλιστικό κίνημα και η αποστράτευσή τους από τις οργανωμένες δυνάμεις των συνδικάτων καθώς και η μη ένταξη της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα -που στην πράξη αποδεικνύεται καταστροφική για τα συμφέροντά τους- διευκόλυνε (παρά τη σημαντική μείωση της ΠΑΣΚΕ τα τελευταία χρόνια) τις παρατάξεις ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, να ηγεμονεύουν, να ελέγχουν τα συνδικάτα. Επίσης η μη επίτευξη της κοινής δράσης των ταξικών δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κίνημα, η απουσία ενοποίησης των επιμέρους με τα γενικά αιτήματα των εργαζομένων διευκολύνοντας συντεχνιακές λογικές σε συνδυασμό με πελατειακές και εκφυλιστικές πρακτικές, έχουν συμβάλει στο αποτέλεσμα αυτό.

Πώς κρίνετε την τακτική του ΠΑΜΕ αφενός να αρνείται την κοινή δράση με ταξικές δυνάμεις, αφετέρου να συμβάλει με τη ΓΣΕΕ στην αγωνιστική εκτόνωση;

Οι πρόσφατες ομόφωνες αποφάσεις της ΕΕ της ΓΣΕΕ για 48ωρη απεργία εάν και εφόσον το

νομοσχέδιο έρθει στην Βουλή, έχουν δώσει πολύτιμο χρόνο στην κυβέρνηση, αποτελούν ένα ακόμα αρνητικό γεγονός για την οργάνωση και κλιμάκωση των αγώνων και αντικειμενικά συμβάλει στην υπονόμηση τους. Η σταθερή άρνηση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ για κοινή δράση των ταξικών δυνάμεων σε βασικά ζητήματα πάλης δυσκολεύει το εργατικό κίνημα να αναπτύξει μια δυναμική νικηφόρα αναμέτρησης με την κυρίαρχη πολιτική, οδηγεί στην ηττοπάθεια και την αδράνεια.

Στο ΜΕΤΑ συνωστίστηκαν δυνάμεις από τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ, τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, δυνάμεις της πρώην ΠΑΣΚΕ, και συνδικαλιστές της ΛΑΕ. Τι τους ενοποίησε;

Όλες αυτές οι δυνάμεις που συμμετείχαν στο νέο σχήμα της ΕΑΚ βρέθηκαν με όρους εκλογικής σκοπιμότητας. Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελεί η συμμετοχή δυνάμεων του νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού του ΣΥΡΙΖΑ. Επίσης, η «πρόσκληση» του «ΕΜΕΙΣ» που απεύθυνε, λίγες μέρες πριν το συνέδριο, για κοινή συμπόρευση ριζοσπαστικών και αριστερών δυνάμεων – το οποίο επίσης συμμετείχε στο εν λόγω σχήμα – δεν κινείται με συνεπή στάση και αυτό, γιατί στο χώρο της ΔΕΗ έχει συμμαχήσει προνομιακά με τις δυνάμεις του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, όπως είδαμε στο συνέδριο της ΓΕΝΟΠ/ΔΕΗ.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ετοιμάζεται να σφαγιάσει ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα. Μπορεί να υπάρξει εργατική απεργία;

Οι πρόσφατοι αγώνες ενάντια στον νόμο διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης δείχνουν ότι μεγάλα κομμάτια των εργαζόμενων και του λαού επιμένουν να υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους. Είναι η στιγμή που οι εργαζόμενοι, ο λαός, οι άνεργοι και η νεολαία πρέπει να βγουν επιθετικά στο προσκήνιο. Είναι η στιγμή που οι ταξικές δυνάμεις πρέπει να ενεργοποιηθούν με ένα πολύμορφο αγώνα διαρκείας για να εμποδίσουν και να ανατρέψουν τους αντιλαϊκούς σχεδιασμούς. Η υπέρβαση της σημερινής κατάστασης στο συνδικαλιστικό κίνημα, η ανασύνταξη του και η ταξική του ανασυγκρότηση και η κατάκτηση της κοινής δράσης σε όλα τα επίπεδα του συνδικαλιστικού κινήματος όλων των συνεπών ταξικών δυνάμεων μπορεί να δώσει ελπίδα και νικηφόρα προοπτική.

Εντός ΕΕ, τα μνημόνια αποτελούν μονόδρομο

Ταξική Εργατική Κίνηση ενάντια σε κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό

Πώς μπορεί να συμβάλει η Ταξική Εργατική Κίνηση στην υπέρβαση της σημερινής κατάστασης στο κίνημα, με ανασύνταξη και ταξική ανασυγκρότηση;

Η Ταξική Εργατική Κίνηση επιδιώκει την συσπείρωση όλων όσων αγωνιούν, αναζητούν δρόμους ταξικής σύγκρουσης και δεν χωρούν στον υποταγμένο εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, για τη συγκρότηση ενός ταξικού μετώπου όλων των μαχόμενων συνδικάτων, όλων των ταξικών δυνάμεων που θα μπορέσει να μπλοκάρει και να ανατρέψει τις μνημονιακές και αντεργατικές πολιτικές της κυβέρνησης. Που θα δώσει ώθηση στην πάλη των εργαζόμενων και ανέργων και στη διαμόρφωση ενός πλαισίου διεκδικήσεων και στόχων πάλης, που θα ενώσουν την εργατική τάξη.

Στη βάση αυτή συμμετέχοντας στην ανάπτυξη των αγώνων το επόμενο διάστημα ενάντια στην κατεδάφιση της Κοινωνικής Ασφάλισης θα επιδιώξουμε πριν το Πάσχα να προχωρήσουμε σε μια πανελλαδική συνάντηση ταξικών κινήσεων, σχημάτων και αγωνιστών για να συζητήσουμε την κατάσταση των προβλημάτων των εργαζομένων και του συνδ. κινήματος και να σχεδιάσουμε και συντονίζουμε την παραπέρα δράση μας.

Το ζήτημα της σύγκρουσης με τον κεντρικό αντεργατικό πυλώνα της ΕΕ και του ευρώ πόσο σημαντικό είναι για ένα νικηφόρο εργατικό κίνημα;

Οι πρόσφατες εξελίξεις στο προσφυγικό, το ασφαλιστικό, το φορολογικό και συνολικά η εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών πιστοποιούν πλέον ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση «των λαών και των δικαιωμάτων» αποτελεί μια αυταπάτη και ότι εντός του πλαισίου αυτού, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τα μνημόνια αποτελούν μονόδρομο. Στη βάση αυτή και η σημερινή κυβέρνηση ολοκληρώνει το καταστροφικό έργο των προηγούμενων κυβερνήσεων, εφαρμόζοντας το τρίτο μνημόνιο μαζί με ό,τι υπολειπόταν των δύο πρώτων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα επιβάλλεται να συγκρουστεί με τα μεγάλα συμφέροντα, ντόπια και ξένα, και να προτάξει τα συμφέροντα των εργαζομένων και του ελληνικού λαού, και όχι τα συμφέροντα του κεφαλαίου, της Ε.Ε. και της τρόικας. Να προβάλλει τη δική του εναλλακτική διέξοδο. Να διεκδικήσει την ακύρωση των μνημονίων, την έξοδο από την ευρωζώνη, τη ρήξη με τις πολιτικές της ΕΕ, τη στάση πληρωμών του δημοσίου χρέους μέχρι την οριστική διαγραφή του.

Η προσπάθεια συγκρότησης ανεξάρτητων κέντρων αγώνα ταξικών σωματείων και συλλογικοτήτων μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα στον εργατικό συνδικαλισμό;

Σε αντιπαράθεση με την γραφειοκρατική στάση της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος, τον εργοδοτικό, κομματικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό επιβάλλεται να υπάρξει ένα ενωτικό, αγωνιστικό μέτωπο ταξικών δυνάμεων απ' όλη την κλίμακα του κινήματος, να βρεθεί σε σύνδεση με τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς, να αναζωογονήσει την λειτουργία των συνδικάτων ιδιαίτερα σε πρωτοβάθμιο επίπεδο έτσι ώστε το εργατικό κίνημα απέναντι στην αδράνεια και την αποσπασματικότητα της ηγεσίας του να οργανώνει αποτελεσματικά τους αγώνες, να υπάρξει σχεδιασμός, συντονισμός και να διαμορφώνει ένα πλαίσιο διεκδικήσεων και στόχων πάλης που θα ενώσουν την εργατική τάξη και τον λαό, για την ανατροπή της ασφαλιστικής κατεδάφισης και συνολικά των μνημονιακών πολιτικών.